

GRILBAR *Galaxie*

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

TRIFID

Maja Lidia Kossakowská
Grilbar Galaxie

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Grillbar Galaktyka

Copyright © by Maja Lidia Kossakowska

Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., Lublin 2011

Translation © Pavel Weigel, 2014

Cover illustration © Piotr Cieślinski

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-761-3

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

GRILBAR
Galaxie

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

GRILBAR
Galaxie

MAJA LIDIA
KOSSAKOWSKÁ

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

Tuto práci opravdu miluji

Všechno začalo tehdy, když moje sestřenka Tádž poprvé jedla motýly. Fascinovaně jsem zíral na měňavé kousíčky duhy, které jí s třepetáním mizely v ústech. Připomínaly čarodějnice prolétající černou branou magické země. Nebo barevné draky vracející se na noc do svého brlohu v hluboké jeskyni. Byly mnohem lepší než explodující zmrzlina ze šťávy sirianské okurky nebo zdravý, hihňající se dezert z chaluh zee.

Vypadaly prostě senzačně. Tádž Mahal mi připadala jako alchymistka, čarodějka z dávných legend, lehkomyšlně, lehce a bezstarostně vzdorující pravidlům světa i hmoty. Přitom obvykle to byla nesnesitelná, nafoukaná, přihlouplá a falešná holka, která se domnívala, že má veškerá práva k tomu, aby mě šťouchala a poučovala jen proto, že se narodila dříve.

Ty motýly si vybojovala. Vyškemrala, vybrečela, vyječela, střídavě hrozila a prosila, až nakonec donutila ke kapitulaci mou i svou matku, které se i nadále domnívaly, že to určitě není zdravé ani bezpečné. Ubohá idiotka si zřejmě myslela, že vybraná potrava jí poskytne romantický půvab a způsoby. Hlavně v očích jednoho buclatého mladíka se souhvězdími pih, který o dva stolky dál hltal steak z pěstěné svíčkové.

Krutě se však zmýlila, protože alchymie, i ta kuchyňská, vyžaduje mnohaleté vědomosti i praxi. Někdy nestačí jíst. Je třeba ještě vědět jak.

Nezvyklý úžas a mírný děs doprovázející kontakt s neznámým jsem neztratil ani tehdy, když buclaté sestřenčiny

tváře náhle zezelenaly a na spáncích se jí objevily kapky potu.

„Není ti něco, miláčku?“ zneklidněla má matka.

„N... nic,“ stačila vykoktat Tádž, načež se vyzvracela na boty mé tety Luny.

Jasná zpráva, teta okamžitě spustila vřískot hodný mezigalaktické informační stanice Supra a má matka, při pokusu poskytnout sestřenici první pomoc, ji štouchla prstem do oka, což poněkud pokazilo náladu příjemně se vyvíjejícího odpoledne. Ale pro mě se ten moment i tak stal okamžikem velkého přelomu.

Osobního objevu, jehož zásluhou jsem se z ofrňovače, věčně hubeného jako lunt, změnil ve vyhledávače kulinárních dobrodružství.

Jídlo nemusí být jen výživným pokrmem. Odporným, ale nezbytným palivem, přiváděným do organismu jen proto, abych mohl dál do úpadku běhat, lézt na stromy, ječet, řídit nebo se bavit jiným zakázaným způsobem.

V tom jedinečném okamžiku se stalo zdrojem jak estetických dojmů, tak i zábavy. Oba tyto faktory jsou pro mě dodnes neobyčejně důležité. Základem je vařit a podávat jídla tak, aby to byla sranda.

Ne, zpět. Aby to byla sranda nejen pro kuchaře, ale i pro klienta. Nebo naopak, což je totéž. A není důležité, jestli mluvíme o malé, zapadlé putyce na konci Galaxie nebo o proslulé restauraci pyšníci se třemi kometkami v Plejádském průvodci.

Všechno jedno.

Počítá se jen chuť, radost a barva.

Motýli, moji drazí.

Prostě motýli v břiše.

*

Určitě jste nejdnou slyšeli patetickou, otřepanou větu: „Vesmír je plný života.“ To můj první šéf, starý, cynický, milovaný T'f-uk, majitel obskurní jídelny na Lokusu, bo-

hem, lidmi i Siriany zapomenutých umělých lázních kroužících na oběžné dráze Minivedry, mi odhalil cenné tajemství. Jak je tomu doopravdy.

Vpadl do kuchyně a s funěním mi položil na rameno zatraceně těžkou, řadami háčků pokrytou ruku.

„Zapamatuj si, Herme,“ opakoval pokaždé. „Vesmír je plný žrádla. Rozumíš? Plný až po okraje. A dobrý kuchař musí mít hlavu na krku, bystré oči a šikovní ruce, aby nepřehlédl nic z toho zasraného bohatství.“

Poslouchal jsem ho jako věštce. Hltal jsem každé slovo vycházející z úst toho velkého, tlustého Hlísta s dobromyslným obličejem a kamenným srdcem, protože už tehdy jsem věděl, že jediné, po čem v životě toužím, je být opravdu dobrým kuchařem. Vládnout duším i žaludkům celé řady udivujících tvorů obývajících Galaxii.

K čertu, to je teprve síla. Krmit neuvěřitelnou, podivnou, barvitou společnost hemžící se v kosmickém prostoru opravdu dobrým jídlem. T'f-uk měl pravdu. Vaření v tolika různých světech, pro bytosti s neslýchanými metabolismy a chutěmi, hledání nových jídel, příprava a produkce stravy poskytuje nekonečné možnosti.

Dnes je hodně obtížné stát se velkým objevitelem. Nalez nové planety, obydlené nebo ne, průzkum panenského zákoutí vesmíru, výpravy do dáli i hloubi zevšedněly, vybledly, ztratily na významu. Co z toho, že tam někde, bůhvíjak daleko, sedí nějací dosud neznámí Salfíci nebo Opokoráni? Koho zajímá, že jsou relativně inteligentní a na svátek Velkého odtemnění si do šesti nosních otvorů strkají pečlivě vyřezané zátky? Ihned se najde xenoantropolog nebo stejně pracovitý xenoarcheolog, který tyto zátky oklasifikuje, označuje, odatuje a vytvoří velkou databázi výsledků. Opokoráni zachroupají nadšením a hned potom se pokusí horlivě zjistit, zda příchozí ze vzdálených hvězd náleží do kategorie „ošklivý nechutný“ nebo snad „ošklivý moc dobrý“. Potom se nepochybně nejhezčí exempláře zátek dostanou na putovní výstavu po zapomenutých muzeích provinčních

planet a nešťastné školní výpravy si je budou prohlížet a vrtět se nudou.

Právě tak tomu je. Nuda, přátelé. Vesmírná nuda.

Tak dobře, ale postačí, aby Gordan Ram-sual nebo Niagara Robin ukázali ve vizi nové, úžasné jídlo, a hned začne čilý ruch. Všichni, doslova všichni, Hlísti, Mackarové, Ještěři, Lidáci, Psohlavci nebo Hlízy, vtrhnou velkou vlnou do jejich restaurace, aby vyzkoušeli novinku.

Svobodu.

Potěšení.

Srandu.

Ona totiž nyní všudypřítomná, shora vnášená manipulace jídlem, stravovacími návyky, kulinárními tradicemi, ono nesnesitelné, arogantní přehrabování v talíři dospělým, myslícím, inteligentním bytostem, je zatraceně dráždiví forma otroctví. Co si pomyslíte, když zaslechnete, že nějaký unijní Hlíza nebo Mackar nafučeným hláskem hlásají v médiích, že mezigalaktické společenství je třeba vychovávat ve střízlivosti a s vědomím odpovědné výživy? Vsadím se, že samé vypípané výrazy.

Pravda je taková, že mamka mě už vychovala. Spolu s tatkou, je to hodných pár let. A víte co? Případá mi, že docela uspěli. V každém případě natolik, aby Mezigalaktická unie měla hodně problémů s předěláním mého mozku na černou díru. Prožil jsem celých čtyřicet pozemských let, jsem tedy dospělý. Tak dospělý, že smím pronést „kuš“, „k čertu“ a třeba i „Mackar“, „Hlíst“ nebo „Šutr“ tolikrát, kolikrát chci. Což vůbec neznamená, že jsem nějaký zatracený pozemský rasista. Prostě není možné nikoho donutit, aby správně pronesl název obyvatele Plejád. To je, jako kdyby se pokoušel současně kýchnout, zívnout a zazpívat ódu na srdce Galaxie, navíc pozpátku.

Nedovolte jim vměšovat se. Sami rozhodujte, co chcete jíst, jak odpočívat a vychovávat své larvy.

Proč úředník pro záležitosti potravin, pan Amageton Chrom, půvabně blýskající vyleštěným povrchem, veřejně přiznává, že nemá co říci k přiznání kentaurijským pla-

cičkám z tančící ryby certifikátu „civilizační výrobek Galaxie“, když nechápe, oč přitom jde, protože jako živý minerál vůbec nepotřebuje jíst?

Jak je to tedy? Vměšují se, nebo ne?

Jistě, nejsem žádný rozzuřený zpátečník. Určitě je dobře, že nám pozemšťanům se konečně podařilo vymyslet pěstěné maso. Velké nádrže naplněné placentální tekutinou, ve které zrají obrovské masové pláty vynikajícího hovězího, vepřového, jehněčího, drůbeže a ryb. Konečně je konec s jatkami, tryskající krví, pronikavým kvičením budoucího bučku a slzami vytékajícími z vlhkých očí rostbífů. Šťastné krávy, jeleni a prasata nyní běhají po rozlehlých plochách státních rezervací, pasou se, prchají před šelmami, stonají na skrofulózu a záněty kopyt, a vůbec podléhají nelítostným zákonům matky přírody. A že jich zůstalo méně než jedno procento bývalé populace? Co naděláme. V každém případě už nejsou jatečným masem. Jestli si myslím, že je to pokrok? Samozřejmě. Upřímně řečeno, podle mě je pěstěné hovězí jedním z nejdůležitějších vynálezů lidstva.

Zmizel problém hladu, ničení přírodního prostředí a rušení práv zvířat. Z pěstěného masa se dá uvařit opravdu znamenité jídlo.

Ovšem restaurace, opravdu neobyčejná renomovaná restaurace, občas potřebuje něco víc. To, co měl na mysli T'f-uk, když říkal, že vesmír je plný žrádla. Neobyčejné, nezapomenutelné potraviny. Úžasné ingredience. Kulinární eskamotérství. Klima. Špetka dekadence. Talent. A větší obětavost, než si dokážete představit. Opravdová restaurace je totiž něco jako svatyně žravého, náročného božstva.

Které vyžaduje oběti. Zbožňování, rituály, pozlátka a zázraky. Věřící a kněze. Vás hosty a nás kuchaře.

Restaurace je výbojná, žárlivá, mstivá, pamětlivá a neústupná. Kdybyste měli takovou milenku, přivedla by vás do hrobu. Ale zbožňovali byste ji víc než vlastní duši.

Budu vám o ní vyprávět. Vyprávět o jídlech, přípravě jídel, jejich hledání mezi haldami ohavného, nepoživa-

telného smetí nazývaného syntetická strava, tvorbe jídel, hodnocení, zpracování, tricích a zkušenostech. O hrabání se v jídle, snech o jídle a stravovacích psychózách. O umění, magii, iluzi, zoufalství, dřině, radosti, selhání i zuřivosti. Vyprávět o prohrách, úspěších a neuvěřitelné fascinaci.

A až skončím, možná pochopíte, proč tu práci tolik miluji.

2

Jeden den ze šéfova života

Je ráno. Tak zatracené ráno, že nemůžu ani za nic otevřít oči. Dal bych každou z obou kometek v Plejádském průvodci za to, abych se mohl zachumlat do přikrývky a pokračovat ve spánku. Ale samozřejmě nemůžu. Za oknem, nyní důkladně zakrytém roletou, se rozkládá jeden z nejkrásnějších pohledů ve vesmíru. Svítání nad Cynyerianským zálivem.

„Okno,“ pronáším. Roleta se zvedá a odkrývá mi známý zázrak.

Moře je jako diamant s vybroušenými hranami vln, záblesků zvířené pěny. Tmavé i světlé, v barvě tmavě fialové, tyrkysové, kobaltové. Tam, kde vstává purpurově zlaté slunce, prozatím malé a schoulené, ale už výrazné jako arkturiánská višnička na dortu, vodu zbarvuje marmeláda světla, malinová pěna jitra. Pláž, oranžová, citronová a světlezelená jako slupka exotického ovoce, je ještě prázdná. Periptery, připomínající miniaturní draky s pěti ocasey, poletují nad vlnami a svolávají se tesknými, plačtivými hlasy starověkých sirén.

Bože, taková krása.

Bože, jak hrozně se mi nechce vstávat,

Vylézám z lůžka a šourám se do koupelny. Ze zrcadla na mě překrvenýma očima zírá chlap, vypadající jak ze zdrcelého těsta. Včera byl těžký den. Jako obvykle. Ale dnešek bude ještě horší. Je tu kontrola z Ministerstva zdravé výživy. To znamená potíže. Vážné potíže. Ve světle posledních unijních direktiv se totiž gastronomická bran-

že, naše poslední bašta normality ve světě zaplaveném zdravotní hysterií, má reformovat. Prý nenásledujeme vůdčí hvězdu pokroku. Nejsme moderní. A musíme být. To znamená, že místo jídla máme podávat nějaká svinstva bez chuti a zápachu.

Celý dnešní den mě proto bude doprovázet ouřada, aby zjišťoval, jestli nejsem brzdícím prvkem zpožďujícím příchod nové gastronomické éry. Potom mi udělí patřičné pokyny. Vysvětlí mně, zaostalému, pitomému šéfovi, jak mám přistupovat k otázkám stravování. A já padnu na kolena a rozpláču se štěstím.

Upřímně řečeno, brečet se mi chce už teď. Ten truchlivý idiot poleze za mnou a bude překážet, a já mu opravdu nemůžu ukázat ideální kulinární ráj vedený přesně podle předpisů, protože něco takového prostě neexistuje. Opravdu existují vážné důvody, proč se nemají hosté motat v kuchyni. A inspektoři především.

Ale ještě předtím musím na trh. Konkurence nespí. Myslím, že tak se tomu říká. Ten nesnesitelný žlutásek Čeng nespí nikdy. Vždycky je na trhu přede mou a častuje mě dávkami vzorných úsměvů. Záblesk, záblesk, bílé zuby, hluboké poklony a za zády triumfálně vytrčený prostředníček.

Vidím to v jeho očích, černých jako kosmická prázdnota. Myslíte, že dnes tomu bude jinak? Kdepak. Spěchal jsem. Strávil jsem ve vaně jen chvíli. Nestačil jsem se nasedat. Jen jsem si lokl skleničky aldebaranského kořeného piva na probrání. Dole před domem jsem musel počkat na chvíli, než přijel náš dodavatel. Bal je fantastický chlapík, ale je Hlíza. To znamená, že nikdy, nijak a nikam nepřijde včas. Přitom se mám na trhu setkat s tím zatraceným ouřadou, který mi bude celý den čumět na ruce.

Bal mi radostně mává z kabiny obrovského vírníku.

„Hej, šéfe! Dobrý den, šéfe! Bezva den, že?“

„Bale!“ ryčím. „Rychleji! Až dorazíme na trh, uvidíme jen prázdné pulty a kupy smradlavého slizu.“

„Klídek, šéfe!“ Bal se šklebí uzlovatou světlezelenou hubou.

Fakticky umí uhánět. Za chvíli už letíme rychlodráhou nad pableskující břehovou linií moře. Naštěstí tak brzy není nával. Jinak bychom měli na svědomí několik desítek nevinných obětí. Bal umí uhánět, ovšem s manévrováním je to horší. Hlavně při míjení.

„A přistáváme, šéfe. Zvládli jsme to rychle, ne?“

To tedy jo. Ještěže jsem nesnídal. Příště se musím postarat, aby byla v kabině vždy zásoba papírových sáčků, kdyby mi můj dodavatel znovu chtěl nabídnout soupravu ranních mdlob.

Samozřejmě se nejmenuje Bal. To já ho tak oslovuji. Jako Hlíze je mu to docela jedno. Vegetani nemají jména. V každém případě ne v tom významu jako většina jiných ras. Nazývají se různě podle toho, co právě dělají nebo čím se právě odlišují. Bal je dodavatel, v práci se tedy nejčastěji nazývá Ten, který balí potraviny do nákladáku. Tedy Balič. Zkráceně Bal. Když však řídí, stává se Tím, který jede hodně rychle. Kdyby náhodou spadl do kotle s bujónem, oslovovali by ho Ten, který se topil v polévce až do doby, než by se na to zapomnělo nebo Bal opět udělal něco extrovního.

Roztřeseně vylézám z vírníku a mám před sebou obrovský zastřešený prostor Loveckého trhu. Je to neobyčejné místo. Připomíná bláznivý cirkus, kruté panoptikum rarit, kde je možné vidět nejpodivnější, nejúděsnější a nejohavnější tvory, jaké zná vesmír. Všechno, co plave nebo létá. Všechno, co se dá ulovit. A sníst. To je samozřejmě nejdůležitější.

„Pan Iven, předpokládám. Se zpožděním,“ sonorní hlas, který slyším za zády, přímo vibruje nespokojeností. „Samozřejmě. Nikdo si neváží času ministerských úředníků. Všichni se domnívají, že se jen flákáme. Nechápou, že těžce pracujeme, abychom konečně změnili stravovací návyky společnosti. Uzdravili naše občany. Ukázali jim novou jakost vyplývající ze zdravé výživy. Přispěli k vítěz-

ství pokroku. Otevřeli dveře příchodu nové éry. Prorazili cestu pravdě. To je náš úkol, ke kterému přistupujeme s nadšením a úsilím. Myslete si, co chcete, pane Ivene. Ujišťuji vás, že vás nakonec přinutím, abyste myslel stejně jako já!“

Idiot. Upřímný, evidentní kretén. Můj kontrolor. Okouzlující chlapík. Přitom Šutr. Živý krystal ze soustavy Gemma. Nemá zažívací ústrojí, takže v životě nikdy nic nejedl. Přesto je unijním odborníkem na výživu. Bezva, že?

„Zdravím, pane Archistrategu Bore,“ nutím se ke zdvořilosti. Opravdu mi může nadělat značné problémy.

„Bare!“ prská zlostně. „Jmenuji se Bar!“

„Omlouvám se. Bar, samozřejmě.“

Krucí, že jsem to zapomněl. Den začíná hezky, jen co je pravda. Nu což. Zkusím se netrápit. Lovecký trh se přede mnou otevírá jako kulinární sezam.

Vesmír je plný žrádla. A to, co tady leží na pultech, plave v akváriích, visí na hácích, suší se na slunci, visí ze stropu a hemží v koších, je značnou částí vesmírné spižírny.

Míjím stánky se sirianskými mlži. Velké stočené lastury září zlatě a purpurově. Jsou tak čerstvé, že pořád ještě ostře voní kořením a petrolejem. Připomínají klubíčka barevné vlny, pochopitelně pokud by vlna měla milion modrých, svítících očí. Ve vedlejším koši líně lezou arkturianští stříkváci, dokonalé exempláře, každý velký jako má noha. Při vzájemném narážení chřestí pláty pohyblivých krunyřů, což poněkud připomíná zvuk potřásání skleněných střepe v kovovém hrnci, mně to však zní spíš jako nejnovější hit Astrosaurů. Skořápky jsou pastelově zelené, ve vlnách po nich plynou červené a žluté skvrny. Dešťotlapy hýbou panožkami a vydávají vysoké, zpěvavé zvuky nasvědčující vzrušení. Zní to jako štěbetání miniaturních andílků. Dnes však hledám něco ještě lepšího. Ukážu tomu holomkovi z Gemmy, co dokáže opravdový šéf. Proč se léta učíme a potom stojíme u hrnců my, kuchaři povoláním i zálibou. Také my musíme plnit misi.

Nakrmit nejskvělejší stravou ostatní hladové klienty. A zajistit jim přitom maximální spokojenost. Proto dnes potřebuji zvláštní zboží. Něco extra.

Archistrategus Bar mě následuje, evidentně znechucený. Zelená se a mračí, pečlivě něco zaznamenává na svém malém úředním počítači.

„Jste si absolutně jistý, že tyto produkty jsou patřičně uchovávané?“ ptá se. „Vždyť leží přímo na pultech!“

Aha, už to začíná.

„Každý prodavač disponuje příslušnými certifikáty. Zboží je čerstvé a nejvyšší jakosti.“

„Hm. Jistě... certifikáty.“

Ťukot kláves. Zdá se, že jsem ho nepřesvědčil.

„Slyšel jste o zelené krmí produkované na planetě Sliz?“

Jistě. Slyšel. Jakési houby nebo mechy vymyslely sulcovitou keжду ze syntetických jedlých složek. Něco šíleně módního. Údajně také ekologického a vůbec, každou chvíli někoho napadne něco podobně geniálního. Naštěstí takový nápad obvykle přestane být rychle trendy. I když tentokrát je tato krmě opravdu intenzivně prosazovaná.

„Samozřejmě. Četl jsem o tom produktu...“ povídám lhostejně.

„Co soudíte o možnosti jeho podávání v restauracích území Unie?“

„Pokud vím, nesplňuje unijní normy.“

Archistrategus bledne a šedne. Ha, už holomka mám! Dostal mezi oči vlastní zbraní.

„Je ve fázi testů,“ mumlá. „Připadá mi docela bezpečný. A sterilně zabalený,“ dodává se znechuceným pohledem na pulty.

Toužím pokrčit rameny, ale nechci být nezdvorný. Sami vidíte, jaký má smysl jmenovat na místo komisaře pro výživu představitele rasy, která pocituje k jídlu odpor. Šílenost, vidíte.

Za chvíli budeme v nejzajímavější části trhu, nazývaném Galerie rarit. Tady je možné dostat nejexkluzivnější

zboží, hodné nejlepší restaurace. Odhrnuji šňůry srkaček, jemných jako záclony, jen proto, abych spatřil neproniknutelný, lesklý, buclatý, kulatý Čengův obličej. Měsíc ve žlutém úplňku.

„Ahoj, Herme,“ pronáší zdvořile. „Jsi tu dnes brzy. Já jsem už skončil a jdu do práce. Ale podívej se, jakého mám krásného sagitarijského hlavobřicha. To je exemplář, co?“

Dívám se. Přívětivě se křením a v duchu se přímo svíjím. Exemplář? Bože, to není správné slovo. Právě odnáší z trhu zázračný, oslzlý, měňavý poklad. Zázrak. Symfonii nádhery. Která měla být má. Kterou bych podával *à la Centaurine*. Nebo na zeleninském laudijském punčovém pěniči.

Kdepak. Hlavobřich se zmítá v prackách Čenga, který mě obdařuje další dávkou úsměvů a poklon. Stejně už sbalil nejlepší maso z dnešní dodávky.

Kéž ho trefí šlak, dobytky. Zato Bar vypadá, jako by nesmírně zatoužil naučit se zvracet. Nu což. Nikdo neřekl, že práce úředníka je snadná. Ale přesto se nedá srovnat s tím, co musí vědět a umět správný šéf. Hned ukážu tomu nadutému Šutru, že skutečné jídlo ani kuchařské umění nic nenahradí. A že jejich prozdravotní svinstva se nehodí ani k výživě pěstěného masa.

Moment, copak to leží na hromadě ksichtolovců, skoro úplně přikryté jejich širokými nafouklými plášti? Krysoretý vlh. Přitom zelený, ne černý. Čeng musel mít vlčí mlhu, nebo se bojí upravit tohoto fantastického tvora s neslýchaně obtížnou přípravou.

Já se nebojím. Je to můj opus magni. Hned se cítím lépe. Už vidím, jak v mé Plačtivé kometě bude vrchní nabízet příšerně drahé, exkluzivní jídlo z vlha. Na černolanýžových plátcích. Naštěstí mi Žampíci nedávno předali k využití kadáver.

„Běžím, Dodo,“ povídám na půl huby ve snaze, abych neotevřel rty příliš triumfálním úsměvem. „Musím najít něco na dnešní oběd. Uvidíme se v noci v Plať a plač?“

„Nevím, jestli to stihnu. U nás je každý den takový ruch, že se sotva držím na nohou. Ale pokusím se.“

Už to vidím, kámo.

Čeng se skoro nikdy v oblíbené hospůdce zdejších šéfkuchařů neobjeví. Jako host je k ničemu.

Ale Čeng je Čeng. Neproniknutelný, zdvořilý, chladný hajzlík. Měl se narodit jako Ještěř.

„Tak ahoj, Herme.“

„Měj se, Čengu.“

Ještě chvílka povinného smlouvání, a Bal nakládá vlha do furgonu. Fantastika. Zase jednou něco s pořádnou chutí. Oblékám si kombinézu, masku a otevírám poklop. Vítej v nádrži. Zřetelně zneklidněný Archistrategus čeká venku. Určitě se mu nelíbí to, co vidí.

Zalévá mě studené zelenkavé světlo. Vstupuji do tyrkysového měňavého oceánu. Vstoupil jsem do nádrže mnohokrát, ale stejně mě mrazí v zádech. Vědomí, že ten hezký světlezelený prostor kolem mě je směs žíravých kyselín, vůbec nepomáhá. Je tu trošku děsivě.

Všude se míhají stíny. Dlouhé i oblé, břichaté i kulaté, ploché i mnohočlánkové. Žádný z nich by mě neměl sežrat. Teoreticky.

Vidím majestátní siluetu korvetního krutáka, který opravdu připomíná koráb pod plnými plachtami. Pokud by koráby měly stožáry i na bocích a kýlu.

Lahvoleb zoufale mává panožkami, jako kdyby se topil. Jeho masivní hnědý trup vypadá ošklivě a neobratně. Tvor se pohybuje chaoticky, škube sebou jako někdo s nevyléčitelnou škytavkou. Vypadá jako neúspěšná, pomalá hromada bláta. Velký omyl. Lahvoleb je rychlý jako cynerianský mistrál a jeho ploché, skoro lidské zuby dokážou jedním vrzem ukousnout dlaň nepozorného kuchaře. Nebo hosta, protože lahvoleb je prakticky nesmrtelný. Nemá nervovou soustavu ani receptory bolesti, proto se neocitl na unijním seznamu druhů se zákazem požívání. Je třeba znát několik triků, jak ho před snědením uspat.

Ale ty nehledám.